

af Krigstjenesten". Naar altsaa en til Tjeneste liggende Soldat gjør sig skyldig i et ubetydeligt Tyveri eller Napseri eller Hæleri, for hvilket han kan blive dømt til 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, hvilket jo er den ringeste Straf, som man idømmer for denne Forseelse, saa skal dermed efter Forslaget under Nr. 10 ubetinget følge Tabet af Kofarden. Samtidig omtrent med at denne Dom overgaar ham, kan der imidlertid møde til Tjeneste ved Afdelingen en indkaldt Børnepligtig, som kort før Indkaldelsen har været dømt ved de borgerlige Domstole til en Straf af maasse 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød for betydelige Tyverier eller for gjentaget Tyveri, og den Dom, som saaledes er overgaaet ham, vil ikke have nogen Indflydelse paa hans Stilling som Soldat. Han vil altsaa med sin Kofarde paa komme til at staa ved Siden af den, der som Soldat er dømt for et ubetydeligt Napseri, som ofte kan være begaaet i Letfindighed, men for hvilket han ikke desto mindre har mistet Kofarden. Dette forekommer mig at ville være et mindre heldigt Forhold, og det vil ikke kunne rettes, idet man jo ikke er berettiget til administrativt at give den Dom, som er overgaaet den ved de borgerlige Domstole i Forveien dømte Soldat en større Udstrækning eller Virkning. Dernæst kan Nedsettelse i 2den Klasse efter Forslaget under Nr. 10 ogsaa finde Sted under visse Omstændigheder, naar en Menig, der flere Gange forud har været anset med Fængselsstraf, paany gjør sig skyldig til lige Straf. Selv om jeg nu ikke maatte kalde denne Bestemmelse ligesvem uheldig, saa tror jeg dog, at det let vil vise sig, at den ikke ofte vilde kunne bringes til Anvendelse med den korte Tjenestetid, som vi have for vore indkaldte Soldater. Vedkommende skal efter Forslaget flere Gange forud i sin Stilling som menig Krigsmand have været anset med Fængselsstraf; det er aabenbart ikke mange Menige, som det vil overgaa med den kortvarige Tjenestetid, vi have. Men jeg maa derhos bemærke,

at det meget let kan hændes, at den Menige, der bliver hyppig straffet med Fængselsstraf, dog slet ikke kan sættes i Lighed med saadanne Personer, som burde findes uværdige til at bære Nationalkofarden. Det kan jo nemlig være Letfindighed og Uordener, som have fremkaldt de hyppige Straffe, som ere overgaaede ham. I den 3die af de i Forslaget under Nr. 10 optagne Paragrafer er det bestemt, at den Menige, som er nedsat i 2den Klasse, kan optages igjen i 1ste Klasse, naar han efter Nedsettelsen enten i Krigen har udmærket sig ved tapper Daad eller i det Mindste i tre Maanedes af sin Tjenestetid har ført et dadelst Levet. Af, hvad jeg udtalte for om denne Strafs Anvendelse under Feltforhold, fremgaar det jo tydelig, at jeg er enig med Udvalget i, at tapper Daad i Krigen, at god Holdning i denne bør kunne berettigge en Menig til igjen at komme op i 1ste Klasse. Men derimod maa jeg finde det meget utilraadeligt at sætte en saa kort Frist af dadelst Levet som 3 Maanedes for at erhverve den samme Ret. Efter de nugældende Bestemmelser udfordres der 6 Maanedes af dadelst exemplarisk Liv for at kunne opnaa Forslyttelse til 1ste Klasse. Naar man overhovedet vil gjøre Kofarden til et særligt Hæders- og Udmærkelsetegn, hvad Udvalget jo vil, saa skal man ikke berøve Soldaten den, uden at der er alvorlige Omstændigheder tilstede, men man skal omvendt heller ikke med altfor stor Lethed give Udgang til igjen at erhverve den. I den første Paragraf af Forslaget under Nr. 10, det Forslag af Udvalget, som giver de nærmere Bestemmelser om Nedsettelsen i de Meniges 2den Klasse, er det endvidere bestemt, fra hvilke enkelte Hverv, som anses for særlig hæderlige, den Daagældende skal være udelukket. Jeg kan nu ikke have Noget imod de der foreslaaede Forskrifter om, at den Daagældende ikke skal kunne være Gefreider eller Medlem af nogen Krigsret, men derimod kan jeg ikke se nogen som helst Nødvendighed for eller Grund til at udelukke ham fra at være Skildvag.